BRÁZDA

Časopis nepomucenských alumnů



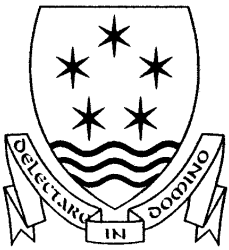
Drazí čtenáři, přátelé a příznivci časopisu Brázda,
srdečně vám přejeme požehnané svátky vánoční
a šťastný nový rok 2019.

Děkujeme všem, kteří ve svých modlitbách a obětech
pamatují na obyvatele naší koleje.

OBSAH

Úvodník	*Petr Janíček*	**4**
Nepomucenští nováčci	*Alumni*	**5**
Kronika	*Miroslav Štrunc*	**7**
Bajka o medvědovi	*Petr Janíček*	**9**
Interview se sestrou Blankou	*P. Miloslav Brhel*	**11**
K narozeninám…	*Sestra Blanka*	**14**
POSIDIUS Život svatého Augustýna	*Miroslav Štrunc*	**18**
Nezávislost závislých	*Michal Staufčík*	**22**
Komix	*Martin Mokrý*	**24**

Brázda:	Časopis nepomucenských alumnů
Redaktor:	Petr Janíček
Fotografie:	Kryštof Kolomý, Google
Upozornění:	Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři
Adresa:	Pontificio Collegio Nepomuceno Via Concordia, 1 00183 Roma Tel.: 0039-06-772 657 1 e-mail: brazda@nepomucenum.it
Datum vydání:	15. 12. 2018



ÚVODNÍK



ážení a milí čtenáři,
do rukou právě berete letošní první číslo časopisu Brázda. Zajisté jste zaznamenali onu podivnou změnu vzhledu, která opouští původní schéma a přináší novou formu, kterou k vám chceme promlouvat prostřednictvím našeho nepomucenského časopisu. První stránky tedy tentokrát budou náležet příznačně novinkám.
Tradičně netradičním způsobem se vám představí nepomucenští nováčci, alumni prvního a druhého ročníku teologie. Dále bychom se s vámi rádi podělili o události, jimiž kolej žila v první půli akademického roku. Událostmi vás provede již tradiční rubrika Kronika. Další dvě rubriky vám přiblíží osobnost silně s Nepomucenem spojenou. O koho půjde? Čtěte dál a uvidíte.
Tentokrát si přijdou na své i děti, protože jsme do našeho časopisu zařadily bajku. Snad se vám tedy tento nový žánr bude líbit a časem si najde své místo mezi pravidelnými rubrikami.
Nesmí chybět články alumnů reflektující témata, která je v současnosti oslovují. V neposlední řadě pak předkládáme již tradiční rubriku na pokračování POSIDIUS Život svatého Augustýna.
S přáním příjemného kulturního zážitku při četbě

Petr Gotthard Kryštof Janíček

NEPOMUCENŠTÍ NOVÁCCI



Filip Hochman
Jsem bohoslovcem olomoucké arcidiecéze ve čtvrtém ročníku. Pocházím z Kyjova, z malého města na jižní Moravě, mám tři bratry. Před seminářem jsem studoval Stavební fakultu VUT v Brně. Rád sportuji a chodím do přírody. Také rád poslouchám hudbu. Do Říma jsem přijel pouze na rok v rámci studijního programu Johannes. Chtěl bych zde poznat italskou kulturu, poznat město Řím s jeho obrovským historicko-kulturním bohatstvím a naučit se jazyk.

Tomáš Kadlec
Pocházím z Domažlic, kde jsem se před 32 lety narodil. Po gymnáziu jsem studoval v Plzni kybernetiku a dva roky pracoval jako programátor. Po konviktu v Olomouci jsem byl tři roky v pražském semináři. V současné době jsem na jeden rok zde v Římě, po kterém bych měl dokončit formaci a studium v Praze. Během tohoto roku bych se chtěl naučit italsky a také co nejvíce poznat Město. Je krásné chodit po místech, o kterých se člověk před tím učil, nebo o kterých četl, a teď na těch místech může být přítomen. V neposlední řadě oceňuji prožívání univerzality církve.

Pavel Kasal
Jsem bohoslovcem českobudějovické diecéze, je mi 24 let. Bydlím v Kamenném Újezdu u Českých Budějovic. Mám tři sestry. Nyní studuji teologii na Lateránské univerzitě v Římě, kde dokončím základní studium teologie. Mezi mé zájmy patří literatura, anglický jazyk, i troška sportu.



KRONIKA



Září

Po skončení letních prázdnin se nepomucenští alumni poprvé sešli s představenými 21. září. Exercicie pro nadcházející akademický rok se poprvé uskutečnily v Casa per ferie kongregace sester kamiliánek v diecézi La Storta. Při návratu do koleje se bohoslovci nastěhovali do nově zrekonstruovaných pokojů.

Tak jako tradičně byla 28. září na slavnost sv. Václava sloužena česká mše svatá v bazilice sv. Petra. Hlavním celebrantem byl královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Liturgii doprovázel svým takřka nebeským zpěvem sbor ze slezských Oder. Po mši svaté následovala recepce v poutním domě Velehrad, která se konala u příležitosti jeho padesátého výročí.

První neděli po slavnosti sv. Václava se poprvé v novém akademickém roce sešla v Nepomucenu česká komunita v Římě. Vzácným hostem papežské koleje byl u této příležitosti nový velvyslanec České republiky při Svatém stolci pan Václav Kolaja. Po mši svaté následovalo grilování na zahradě koleje, kterého se zúčastnil – jako první hráč SK Dynamo České Budějovice, který kdy navštívil Nepomucenum – Adam Klavík, bývalý útočník tohoto tradičního prvoligového klubu.

Říjen

Začátek chladného podzimu v koleji jako první nepřežil automatický kávovar, který více než pět let sloužil v bohoslovecké místnosti. Jak o smrtelně nebezpečném podzimu v Římě praví klasik: Autumnusque gravis Libitinae questus acerbae. Díky tomu však mohlo dojít na inauguraci nového kávovaru, který před uvařením prvního espressa požehnal spirituál koleje kanovník Tomáš Roule.

Během probíhající Synody o mládeži navštívil kolej jeden ze synodních otců Mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský. Jako delegát České biskupské konference vyložil Mons. Holub alumnům koleje svůj synodní příspěvek.

25. října navštívil Nepomunenum pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka. Stalo se tak u příležitosti koncertu pořádaného u příležitosti stého výročí konce I. světové války.

Poslední sobotu v měsíci zamířili obyvatelé koleje na podzimní výlet do Sieny. Někteří ještě o čtrnáct dnů dříve zvládli náročných výstup na Corno Grande.

Listopad

Na začátku měsíce navštívil papežskou kolej českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil, který zde poobědval s alumny.

Při slavnosti sv. Karla Boromejského poděkovali bohoslovci i představení sestrám boromejkám za jejich obětavou práci a za modlitby, které obětují za kolej ve dne v noci.

Prosinec



o slavnostních nešporách z první neděle adventní byl neméně slavnostně rozsvícen vánoční strom na patře bohoslovců. Tohoto tradičního aktu se ujal prefekt nepomucenských alumnů Martin Mokrý.
5. prosince proběhla mikulášská besídka, po jejímž skončení následoval raut.

O slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie popřáli při slavnostním obědě všichni obyvatelé koleje představené komunity sester sr. Blance všechno nejlepší k jejímu onomastico.

Dne 12. prosince kolej hostila adventní koncert z celosvětového projektu Česko zpívá koledy. Večera se zúčastnil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil, který u této příležitosti do Nepomucena přivezl požehnaný ležák z Budějovického Budvaru. Pivo ze stejné várky převzal za účasti některých obyvatel koleje papež František během generální audience.

Miroslav Štrunc

BAJKA O MEDVĚDOVI



ili pospolu vlci, medvědi, lišky a rysi a utvořili smečku ku prospěchu všech. V čele jim stanul lev, který moudře je vedl a staral se, by žádnému z nich ničeho nechybělo a nižádný nestrádal. Smečce se dařilo a nezakoušela nedostatku, těšili se ze společné práce a jeden byl druhém bratrem. Žil však ve smečce medvěd, který zažil více zim, než mnoho jeho druhů, ačkoli nejstarším ve smečce nebyl. Ten si na věku tuze zakládal

a nebylo hovoru s mladšími, kdy by jim svůj požehnaný věk a zkušenosti nepřipomněl. Mladí toužili od něho moudrosti načerpat a poučit se, on však se jen vychloubal a o zkušenosti se dělit nechtěl. A tak, jak se nechtěl s ostatními o zkušenosti dělit, tak se také vyhýbal práci.



I navštívil medvěda lišák, který jej přišel poprosit o pomoc. „Bratře medvěde, pomoz mi prosím s mým úkolem, který mi lev svěřil“ oslovil jej lišák. Medvěd se na něj však obořil: „Úkolů, jaké máš ty, jsem za svůj dlouhý život splnil nespočet. Nepomohu ti, mládě!“ Zalitoval lišák, že mu medvěd nechce pomoci, byl však zmatený. Zeptal se: „Proč mi odmítáš pomoc, bratře? Jsi přeci zkušený, časem zocelený.“ Medvěd jej však popuzeně odbyl: „Já dělám jen to, co musím. A pomáhat ti s tvým úkolem nemusím!“ I zarmoutila medvědova slova lišáka a odešel.

Čas plynul a smečka se rozutekla do celého širého světa. Medvěd se však nezměnil. Stále dělal jen to, co musel, a stále adoroval svůj věk. Avšak jeho věk jej předstihl a oloupil jej o zdraví. A protože dělal jen to, co musel, opustili jej pro tvrdost srdce všichni v jeho bídě. Pro svou nemohoucnost chcípl a nikdo ani jeho mršinu nepohřbil, protože nikomu sám milosrdenství neprokázal.

A tak medvěda zahubila pýcha a hrdost na jeho věk, lenost a neochota udělat víc, než musí. Konec konců, skutečně dostál svému slovu a dělal jen to, co musel – musel umřít kvůli sobě, protože nechtěl žít pro druhé.

INTERVIEW SE SESTROU BLANKOU

Padesát let po vyhlášení samostatného Československého státu, v roce Pražského jara, 19 dní po vpádu vojsk Varšavské smlouvy, se narodila malá Pavlínka Drozdová, kterou dnes známe jako sestru Blanku, v současnosti představenou komunity sester boromejek v Papežské koleji Nepomucenum. V souvislosti s tímto jejím krásným kulatým výročím jsme jí položili několik otázek.

Jak vaše rodina prožívala bouřlivý rok 1968?

… to si opravdu nepamatuji… :-D Rodiče určitě sledovali všechny možné zprávy a informace. Taťka pracoval jako jeřábník v Nové Huti Klementa Gottwalda v Ostravě. Angažoval se ve Skautu, dokdy to bylo možné. Maminka byla v domácnosti. Jsem třetí v pořadí sourozenců. Starší bratr tehdy začal chodit do první třídy, sestra do školky.

Jak vzpomínáš na své dětství a dospívání?

Začátek mého života mám spojený s – tehdy – vesnicí Šenov v sousedství Ostravy. Sourozenců nás bylo dohromady šest, čtyři chlapci, dvě děvčata. Bydleli jsme v rodinném domě se zahradou a hospodářstvím. Přiměřeně našemu věku jsme byli zapojováni do prací, na které jsme stačili. Hrabat posečenou trávu pro dobytek, obracet sena, při žních umotat ze slámy povřísla na vázání snopů a panáků. To poslední se nyní vidí snad už jen ve Skanzenu nebo muzeu. Našel se i čas na hraní, čtení, všichni jsme se učili hrát na nějaký hudební nástroj. V první třídě jsem byla smutná, že mě rodiče nepustili s ostatními spolužáky do Jiskřiček (přípravka na vstup do Pionýru). Ale pak jsem se mohla

zase těšit na to, že od druhé třídy budu chodit do náboženství… Společná modlitba doma, pravidelná účast na bohoslužbách ve farním kostele Prozřetelnosti Boží, později mládežnická „spolča“ byly běžnou součásti mého života.

Jaké jsou Tvoje koníčky?

Četba, některé ruční práce, turistika v přírodě, hudba, zpěv. Baví mě dělat věci ve společenství a spolupráci s druhými. Když spolupráce vyhovuje všem zúčastněným, může to být zábavnější než samotný výsledek celé akce.

O svém povolání jsi už psala v rozhovoru před čtyřmi lety. Proto bych nyní odbočil trošku jiným směrem. Měla vaše rodina nějaké potíže s komunistickou mocí?

Bohudíky ne. Rodiče nám ochotně poskytovali čas i prostor pro různá mládežnická setkání, ať už u nás doma nebo jinde. Byli jsme v kontaktu se salesiány z Ostravy. Jezdívali jsme na chaloupky – víkendové akce pro děti z katolických rodin. Několikrát měl u nás doma teologickou přednášku o. Josef Zvěřina. Ale neustále jsme byli vedeni k obezřetnosti. O těchto aktivitách se ve škole a s nevěřícími kamarády jednoduše nesmělo mluvit.

Zhruba půlku svého života jsi prožila v Československé republice (ať už socialistické nebo federativní), půlku Tvého života už trvá Česká republika. Jak jsi prožívala rozdělení republiky?

Pro mne bylo normální, že Češi a Slováci mají jeden společný stát. V čítankách na základní škole byly články i ve slovenštině. Zeměpis, dějepis, vše nasvědčovalo tomu,

že patříme k sobě. Slovenštinu jsme mohli slyšet v pořadech v televizi i rozhlase. Slovensko jsem navštívila několikrát, Tatry Vysoké i Nízké, Slovenský Ráj, poutní místo Turzovku. Kontakt s lidmi slovenské národnosti mi nedělal problém. První politické a státnické kroky k rozdělení republiky mne proto hodně překvapily. Nové uspořádání na dva samostatné státy ovšem vyvíjelo postupně. Tak jsem se časem vyrovnala i se skutečností, že se nám republika zmenšila.

Čím to, že vypadáš stále tak mladá a svěží? Cožpak na tebe čas zapomněl?

Komplimenty, děkuji. Manžel mě nebije a závoj taky hodně zakryje.

Význam čísla 50 je v Bibli velice bohatý. Padesátý rok byl časem milostivého léta, kdy měl být obnoven původní Boží řád, kdy měl Boží lid jakoby v předjímce prožívat budoucí zaslíbený ráj? Jak jej vnímáš Ty?

Začátek mého osobního milostivého léta předznamenaly blahopřání hned od 4 otců biskupů a pana velvyslance při Sv. Stolci. To opravdu nemá každý. Má osobní touha po výstupu na Corno Grande byla naplněna do posledního puntíku. Setkání s gratulanty, přání všeho dobra, nečekaná obdarování… Tady bych si přivlastnila slova Sv. Otce Františka, že náš Bůh je Bohem překvapení. Tomu bych chtěla být otevřená čím dál víc. A program nastíněný v knize Leviticus 25,10 je také oslovující. „Padesátý rok posvětíte a vyhlásíte svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás léto milostivé. Já jsem HOSPODIN VÁŠ BŮH…“ Co to bude znamenat pro mne? Nechám se překvapit.

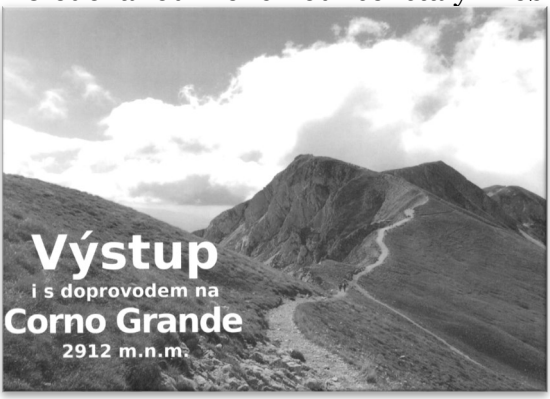
Pro redakci Brázdy připravil a interview vedl P. Miloslav Brhel.

K NAROZENINÁM…

K narozeninám chtěl bych ti dát něco víc, než se obvykle dává k narozeninám…“ zpívá v jedné své písni Marek Eben. A o jednom takovém daru z mnoha jiných krásných k mým narozeninám vám nyní budu vyprávět, pardon, psát.

To bylo tak, že letos na začátku měsíce září jsem měla narozeniny. Několik dní před nimi jsem si dovolila nadhodit před p. rektorem otázku: „Mohl by být nějaký výlet do hor? Třeba na Gran Sasso?“ Odpověď vyzněla ve smyslu, že výlet jistě bude, ale termín následující neděle rozhodně nevyhovuje. Zanedlouho pak nastal ten slavný den, kdy byl přinesen velikánský dort, jak prozradil ve své písni p. vicerektor. A mezi všemi krásnými dary toho dne byl i zážitkový poukaz.

Sledovanou veličinou se staly webové stránky Meteo Gran Sasso. Jen aby zdar celé akce neohrožovaly déšť a bouřky. A zrovna ty se v předpovědích na víkendy pravidelně objevovaly. Dva možné termíny už padly. Zdraví a životy nebudeme riskovat. Takže, situace vypadá tak, že letos už akce nevyjde…



Jenže… V polovině měsíce října přišel za mnou p. vicerektor s dotazem: „Chtěla bys jet v sobotu 20. října na Corno Grande? Předpověď počasí vypadá dobře, má být slunečno.“ „Jakže? Jestli bych chtěla? No jasně že ano!!! …ale vážně, no to snad není možný!“ „A bude…“

Nastal očekávaný den, 15 členů výpravy připraveno. Po mši sv. a snídani odjezd auty směr L'Aquila. Po sjezdu z dálnice a pár kilometrech začíná serpentinové stoupání. Naše nové auto cestu zvládá dobře. „Uhne nám ta kráva z cesty?“ „Kudy ji mám objet?“ „Proč tu stojí kolejní mercedes?“ „Asi kvůli focení.“ Na parkovišti u horského hotelu Campo Imperatore necháváme auta, rozdáváme si svačiny připravené studenty programu Johannes a vypravujeme si zážitky z cesty. „To jsme nestáli kvůli focení, ale protože přestala fungovat spojka…“ Pak už pokračujeme ve skupinkách na vrchol. Samozřejmě tou nejkratší a nejhezčí cestou zvanou Direttissima. Počasí nám přeje, je totiž až neskutečně krásně. Potkáváme se s více skupinami turistů. Někteří s horolezeckou výzbrojí směřují na trasu Ferrata. Ta přece jen pro nás není.

Po asi 2,5 kilometrech se dostáváme na úsek, odkud již není vhodné vracet se zpět stejnou cestou. S hlavou zvrácenou dozadu a mírným mravenčením v krajině břišní si pro sebe říkám: „Co tě to jenom napadlo?“ Ale pochybovačné myšlenky raději rychle zaplašit a soustředit se na výstup. Tak tedy kupředu. „Kde je značka?“ „Aha, támhle.“ „Jak teď pokračovat dál?“ (Tou strží se mám prodrat nahoru?) „Jo, to mě udrží.“ „Tady se můžu chytit.“ „Pošlete mi batohy sem nahoru.“ „Attenzione! Sasso!“ Dopadlo to dobře, Bohu díky. Přilepena ke skále ohmatávám výčnělky kamenů a hledám, o co se opřít. Hladina adrenalinu stoupá. „Přidržím tě.“ „Dík.“ A zase jsem o kus výš. „To jsem rád, že nelezu nahoru



v klerice.“ „Tady jsou čokoládové bonbóny, dáte si?“ Týmová spolupráce a vzájemná pozornost, kterou si naplno užívám. K tomu výhledy do okolí, které by mohly někomu připadat až kýčovité, kdyby nebyly zároveň tak opravdové. A už se blížíme k vrcholu. „Kdy jste sem přišli?“ „Asi před hodinou. Už nám začíná být zima.“ „Jsme moc rádi, že jsi nás vzala s sebou.“ (Mám jisté pochybnosti o tom, kdo koho vzal s sebou…) Po půlhodině dorazí i poslední skupina. Z jiné skupiny turistů se blíží chlapík, Ital, s prosbou o modlitbu. (Jasná reakce na hábit…) Včera zemřela jeho přítelkyně a dnes má pohřeb. Je mu vyhověno, udělá si pár obrázků naší skupiny a večer se objeví zpráva na stránkách Certastampa.it. Tak ještě poslední snímky, poslat fotku p. rektorovi, schovat naši státní vlaječku a je čas hledat cestu zpět. Strada normale, to by mohlo být pro nás. Odsud je vidět ledovec Ghiacciaio del Calderone. S podivem sleduji lidi, kteří v tomto odpoledním čase ještě stoupají vzhůru k vrcholu, který opouštíme. Stihnou se vrátit? Cesta zpět dá taky zabrat, pozorně sledujeme místa, kam musíme šlápnout, občas sklouzneme po kamenné suti. „Vidíš to letadlo pod námi?“ „A jak tady v té nadmořské výšce přežívá ten ptáček?“ Po nějaké době se napojíme opět na cestu, po které jsme už dnes šli. Ochlazuje se, oblékáme si bundy. Příchod k civilizaci se projeví i slušným telefonním signálem, domlouváme se se skupinou, která

pro změnu místo na vrcholu Corno Grande mrzne na parkovišti u hotelu Campo Imperatore. „To přijdete asi za půl hodiny – to počkáme.“ Zásobu pití jsme moc neodhadli, ale na každého se aspoň něco dostane. Poslední skupina už je taky v dosahu telefonního signálu, prý vše v pořádku. První auto může vyrazit směr Řím. Poslední pohledy na horský masív Gran Sasso. Zážitky, únava, serpentiny, uspávací zvuk motoru… No ne, to je brána do koleje. Po osmé hodině jsou už všichni doma. Vyprávění, šťastné rozesmáté a ošlehané tváře, ve kterých se zračí radost z naplno prožitého dne. „To



bylo tak krásné, děkuji…“ „K narozeninám…“

(Touto formou chci také vyjádřit své poděkování za dary hmotné i duchovní, které jsem obdržela a o nichž v článku není řeč. Děkuji za vše.)

POSIDIUS
ŽIVOT SVATÉHO AUGUSTINA

Z první části knihy



O životě a působení sv. biskupa Augustina

1. 1. Augustin se narodil ve městě Thagaste, v africké provincii. Jeho rodiče patřili mezi občany, byli váženými lidmi a křesťany. Ti mu dali pečlivé vychování včetně nákladného vzdělání zaměřeného zvláště na světskou literaturu. Byl zkrátka vzděláván ve všech vědách, které se nazývají svobodnými.
1. 2. Nejprve se učil gramatiku ve své rodné Thagastě a poté dělal rétoriku v hlavním africkém městě Kartágu. Postupem času se přeplavil na druhou stranu moře do Říma a následně se dostal až do Milána, kde v té době sídlil císařský dvůr Valentiniana II.
1. 3. V tom městě tehdy zastával biskupský úřad nejskvělejší ze všech význačných mužů, bohumilý biskup Ambrož. Augustin stával v kostele mezi lidmi a pozorně poslouchal mnohé řeči tohoto Božího kazatele.

1. 4. Byl však dříve za svého mládí v Kartágu sveden bludem manichejců a ona Ambrožova kázání tak poslouchal pečlivěji než ostatní proto, že by v nich mohlo zaznít něco ve prospěch té hereze – nebo také proti ní.
1. 5. A dobrota Boha osvoboditele podnítila srdce jeho kněze Ambrože, aby Augustina rozvázal z palčivých otázek ohledně Zákona – a to ve smyslu, který šel proti bludu manichejců. Takto poučený se díky Božímu milosrdenství té hereze postupně zbavil. Záhy na to se utvrdil v katolické víře, zrodila se v něm vroucí touha vyrůstat v jejím náboženství a stále silnilo jeho odhodlání přijmout o nadcházejících Velikonocích svatý křest.
1. 6. A stalo se s Boží pomocí, že skrze tak velkého biskupa, jakým byl Ambrož, přijal spásné učení katolické církve i Boží svátosti.
2. 1. Augustin z hloubi srdce zanechal rychle vší naděje, kterou měl ve svět. Netoužil už víc po manželce, vlastních dětech, bohatství ani po světských poctách, ale rozhodl se spolu se svými sloužit Bohu. Snažil se patřit do toho nepatrného stáda, na které se obrací Pán těmito slovy: „Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Prodejte, co máte, a rozdejte to. Opatřete si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi,“[1] atd.
2. 2. A ještě jednou chtěl tento svatý muž dělat, co říká Pán: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“[2] Toužil stavět na základech z víry: nikoliv na dřevě, trávě nebo slámě, nýbrž na zlatě, stříbře a drahém kamení.[3]
2. 3. Tehdy už měl přes 30 let a zůstala mu pouze matka, která při něm stála a radovala se více z toho, že učinil rozhodnutí sloužit Bohu, než z toho, že mohla mít vnoučata. Jeho otec zemřel ještě před tím.
2. 4. Žákům, jež vyučoval rétoriku, oznámil, že on sám si vyhlédl jiného učitele, neboť se rozhodl sloužit Bohu.

3. 1. Po přijetí milosti křtu uznal za moudré vrátit se spolu se svými spoluobčany a přáteli, kteří rovněž sloužili Bohu, zpět do Afriky do svého domu a na svoji půdu.
3. 2. Když tam přišel, zůstal po tři roky a zbavil se všech světských starostí. S těmi, kteří ho následovali, tam žil pro Boha v postech, modlitbách a dobrých skutcích. Nad Božím zákonem rozjímal ve dne v noci.[4] Všechno to, co mu dal Bůh poznat v rozjímání a modlitbě, učil skrze kázání ty, kteří byli s ním; a pro ty, kdo byly dál, sepisoval knihy.
3. 3. Zhruba ve stejnou dobu se o Augustinově dobré pověsti a nauce dozvěděl jeden císařský úředník z Hippony, který byl dobrým křesťanem a bohabojným člověkem. Ten velmi zatoužil po tom Augustina vidět, neboť si od setkání s ním sliboval, že kdyby byl hoden slyšet z jeho úst Boží slovo, dokázal by se vzdát všech žádostivostí a svodů tohoto světa.
3. 4. Když se toto důvěrnou cestou doneslo k Augustinovi, zatoužil vysvobodit onu duši z nebezpečí tohoto života a věčné smrti. Neprodleně se tedy vydal do zmiňovaného města, a když tam přišel a setkal se s tím člověkem, několikrát s ním pohovořil a povzbuzoval ho, nakolik Bůh dal, aby splnil Bohu to, co mu slíbil.
3. 5. Ten člověk se zavázal, že na tom bude pracovat každý den, avšak za Augustinovy přítomnosti ve městě to nedokázal zcela naplňovat. Jistě ale nemohlo být marné a bez účinku to, co kdekoli činila Boží prozřetelnost skrze tak ryzí a ctnostný nástroj, který byl připraven k užitku Páně pro každé dobré dílo.
4. 1. Ve stejné době vykonával biskupský úřad v hipponské církvi svatý Valerius. Když jednou kázal božímu lidu ohledně nutnosti výběru a svěcení kněze pro jejich obec, která ho nezbytně potřebovala, chopili se svatého Augustina někteří věřící, kteří již znali jeho záměry a učení. Ten stál přitom bezpečně uprostřed lidí a nevěděl, co se stalo a co se stane. Jako laik měl totiž ve

zvyku, jak nám říkal, vyhýbat se těm církevním obcím, které neměly biskupy.
4. 2. Lidé ho tedy drželi, a jak bývá v takových případech zvykem, přivedli svěcence k biskupovi za všeobecného souhlasu a přání celého shromáždění. A zatímco všichni hlasitě volali po jeho vysvěcení, sám Augustin žalostně plakal. Jak nám sdělil, někteří tehdy vykládali tyto jeho slzy jako projev pýchy a jakoby ho utěšovali tím, že sice si zasluhoval vyšší hodnost, avšak kněžství že ho přiblížilo k biskupskému stupni.
4. 3. Avšak ten muž Boží, jak nám sdělil, při tom trpce pomýšlel na vyšší skutečnosti, které jako velká nebezpečí pro jeho život vyvstanou při správě a řízení církve – a proto plakal. Nakonec se však vyplnila touha lidu.
5. 1. Když se stal knězem, ihned zbudoval vedle kostela klášter, v němž začal žít spolu s Božími služebníky podle způsobu a řádu svatých apoštolů. Nikdo v tom společenství nesměl mít vlastní majetek, nýbrž všechno bylo společné a každému se rozdělovalo, kolik bylo třeba. To ostatně udělal už předtím, když se vrátil do Afriky.

Pro Mons. Vlastimila Kročila z latinského originálu (PL 32) přeložil M. Štrunc, bohoslovec.

Poznámky:
1 Lk 12,32-33.
2 Mt 19,21.
3 Srov. 1K 3,12.
4 Srov. Ž 1,2.

NEZÁVISLOST ZÁVISLÝCH

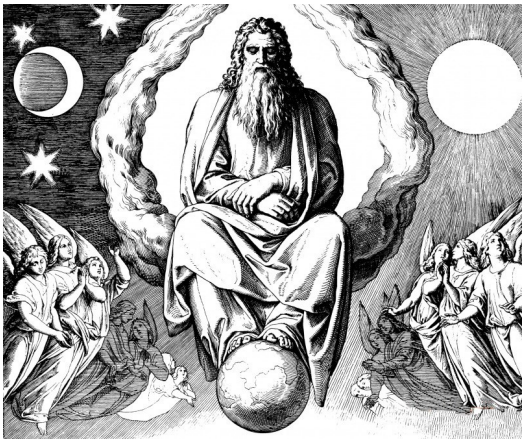


Letos o prázdninách jsem měl několik velmi zajímavých rozhovorů s mladými na téma: lidská svoboda a Boží všemohoucnost. Nejde ale pouze o nějakou abstraktní intelektuální otázku, ale o otázku, která má hlubokosáhlé důsledky v každodenním životě. Jsem svobodný? Nebo je všechno již předem určené? Jsem jen loutkou osudu? Ne nadarmo se jedná o jednu z největších teologických diskuzí, která běží už několik staletí.

Myslím, že se již většina z nás někdy setkala s určitou formou determinismu, která umenšuje lidskou svobodu. Někteří lidé se například rádi brání termínem osud, který jim hold už připravil takový život, jaký jim připravil. Nejednou jsme také slyšeli, ba i vyslovili: „Já už prostě takový jsem.“ Známe například také úsloví: „Starého psa novým kouskům nenaučíš.“ Ani jeden z těchto výroků není sám o sobě hloupý, ale může být pochopen nezdravě. Mnozí z nás také dnes vnímáme jakousi přílišnou psychologizaci veškerého lidského chování. Ta jakoby už nenechávala člověku mnoho svobody při jeho rozhodování a vlastně mu upírala zodpovědnost za jeho činy.

G. K. Chesterton ve své knize Svatý Tomáš Akvinský mimo jiné o Andělském učiteli tvrdí: „Lze-li být tak prostořeký, řekl bych,

že svatý Tomáš byl velkým autonomistou. Můžeme dokonce říci, že vždycky hájil nezávislost závislých věcí… Nikdo by nemohl říci, že chtěl oddělit Člověka od Boha; chtěl však Člověka od Boha odlišit… Na této vznešené a nebezpečné svobodě závisí nebe a peklo a celé tajemné drama duše. Je to rozlišení a nikoli odloučení; člověk se však může odloučit od Boha, což je v jistém smyslu největší možné rozlišení.“



Můžeme vzpomenout ještě silná slova, která ve své knize A přesto říci životu ano napsal V. E. Frankl. Píše, že „lze člověku v koncentračním táboře vzít všechno kromě jednoho: kromě nejvyšší lidské svobody, která mu dovoluje zaujmout k daným poměrům adekvátní postoj. A možnost výběru byla! Každý den a každá minuta v lágru dávaly tisíce příležitostí k vnitřnímu rozhodnutí…“

Často si také vzpomenu na slova jednoho starého kněze: „Člověk je tak veliký, jak veliká je jeho představa Boha.“ Myslím, že to platí i naopak: „Naše představa Boha je tak veliká, jak veliký je pro nás Člověk.“ Jedině člověk skutečně svobodný. Člověk, který utváří svůj život a není jenom loutkou osudu, či psychosomatických procesů. Člověk, který nese zodpovědnost za své činy. Člověk, který může žít hříšně, ale i svatě. Člověk, který může Boha přijmout, ale také Jej odmítnout. Takový člověk může být obrazem skutečného, živého Boha – Boha, který dokáže propůjčit nezávislost závislým věcem.

Michal Staufčík



Pozn. red.: **Pojem „Calcio“ je možné v italštině použít pro fotbal i pro vápník (kalcium).**